

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: V.T.T. , narozený dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Daliborem Lípou
sídlem Vyšehradská 702/12, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2019, č. j. MV-149795-5/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 10. 2018, č. j. OAM-21570-22/ZM-2018, jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zastaveno správní řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce primárně nesouhlasil s důvody, pro které byla jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty zastavena. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů považoval za vydaná v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci, za použití nesprávného výkladu zákonných ustanovení a zároveň za nepřezkoumatelná a nepřiměřená. Měl za to, že žalovaná se ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádala s jeho námitkami a oba správní orgány pak svá rozhodnutí založily na nesprávném právním posouzení žádosti.
3. Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že prokazatelně splňuje všechny zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, neboť k žádosti doložil veškeré náležitosti požadované zákonem a zároveň nebyl správním orgánem kdykoli v průběhu řízení vyzván k odstranění vad žádosti. Správní orgán měl o ní navíc rozhodnout v zákonné lhůtě do 17. 8. 2018. Namísto toho pak poté, co mělo být ve věci již vydáno rozhodnutí, obdržel dne 29. 8. 2018 právní zástupce žalobce vyrozumění o předvolání k účastnickému výsledku ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle správního orgánu bylo důvodem předvolání k výsledku zjištění, zda jsou v daném případě splněny podmínky pro vydání zaměstnanecké karty. Provedení výsledku přitom bylo nejen činěno pozdě a v době, kdy byl správní orgán prokazatelně nečinný, ale především bylo zcela nadbytečné. Na nadbytečnost prováděného výsledku upozornil žalobce správní orgán I. stupně ve vyjádření ze dne 31. 8. 2018. Na toto vyjádření správní orgán nereagoval, a tak se účastník řízení spolu s tlumočníkem a právním zástupcem museli k nadbytečnému úkonu, který nemohl přinést žádná nová relevantní zjištění, dostavit. Dle žalobce byl shora uvedený postup ze strany žalované nesprávně aprobevován, ačkoliv byla na jeho nezákonnost upozorněna žalobcem v podaném odvolání.
4. Dále žalobce namítal, že v projednávané věci nebyl naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, který správní orgány aplikovaly, čímž zatížily svá rozhodnutí nezákonností. Dle uvedeného ustanovení správní orgán řízení zastaví z důvodu, že se účastník řízení bez omluvy nedostaví k výsledku nebo odmítne vypovídat. V daném případě však tento důvod pro zastavení řízení prokazatelně nebyl dán, neboť žalobce se k výsledku řádně dostavil a neodmítl vypovídat. Žalobce odpovídal řádně a úplně na všechny pro věc relevantní otázky, týkající se vydání zaměstnanecké karty, což přitom sám správní orgán v odůvodnění napadeného usnesení konstatuje a což byl důvod, který nalézací správní orgán uvedl jako důvod výsledku.
5. Nepřezkoumatelnost a nesprávnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalobce spatřoval zejména v odůvodnění napadených rozhodnutí, kde správní orgán dovozuje, že žalobce odmítnutím své výpovědi nemohl způsobit nebezpečí stíhání pro přestupek sobě nebo osobě jemu blízké. Úvahy správního orgánu jsou v tomto ohledu zcela

nepřezkoumatelné, neboť se jedná o pouhé domněnky, kdy správní orgán si bez jakéhokoli logického odůvodnění pouze domýšlí, že žalobce nemohl výpovědi na dané otázky uvést sebe nebo osobu blízkou v nebezpečí stíhání pro přestupek. Odůvodnění žalované, která tuto argumentaci správního orgánu aprobovala, je pak o to nepřezkoumatelnější, když bez jakéhokoliv podkladu či znalosti situace účastníka řízení argumentovala pravděpodobným promlčením případných přestupků žalobce.

6. Dále žalobce uvedl, že dle správního orgánu z protokolu o výsledku nevyplývá, že by důvodem pro odeprání výpovědi bylo hrozící riziko stíhání pro přestupek, protože dané nevyplývá z položených otázek. Takovýto závěr je podle žalobce nesprávný a nepřezkoumatelný. V tomto ohledu je také důležité namítnout, že správní orgán během výsledku nikterak blíže nezjišťoval důvod, pro který účastník řízení odmítl vypovědět na některé otázky. Správní orgán tak nemůže znát motivaci žalobce k odeprání výpovědi. Argumentace žalované, která složitými konstrukcemi obhájí nezákonný postup správního orgánu, je pak rovněž zcela nepřezkoumatelná a nesprávná, a to vzhledem k výše uvedenému.
7. Pokud jde o samotný průběh výsledku, tak právní zástupce žalobci doporučil, aby na některé otázky neodpovídal. U některých otázek se právní zástupce domníval, že nesouvisí s předmětem řízení, u jiných pak namítal, že odpovědi na tyto otázky nalézací správní orgán zná, resp. měl by znát ze své úřední činnosti, či z veřejných evidencí. Žalobce tudíž na některé takové otázky odmítl odpovědět, přičemž důvod odeprání výpovědi správní orgán dále nezjišťoval. K tomu právní zástupce žalobce dále uvedl, že je vysoce pravděpodobné, že u většiny takových otázek mohl žalobce svou výpovědi uvést sebe nebo osobu blízkou v nebezpečí stíhání pro přestupek, což se nikterak nevylučuje s tím, že právní zástupce na takové otázky zároveň měl názor o jejich nesouvislosti s předmětem řízení či jejich nadbytečnosti. Za neodpovídání na otázky, které nesouvisí s předmětem žádosti, či jsou správnímu orgánu známi z úřední povinnosti a jejich pokládání, stejně jako samotný výsledek hraničící se šikanou žalobce, nemůže být tento perzekuován ztrátou celé žádosti, které je jinak bezvadná. Žalobce byl toho názoru, že správní orgán ho de facto trestá za to, že si dovolil postavit se jeho očividné libovůli v rámci vedení řízení, kterážto libovůle je a její užívání správním orgánem nezákonná. Žalobce pokračoval tím, že pakliže žalovaná takovouto očividnou nezákonnost neodstranila, sama zatížila své rozhodnutí nezákonností.
8. Žalobce rovněž upozorňoval na to, že správní orgán v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že smyslem jeho otázek bylo zjistit, že žadatel neplnil účel svého předchozího povoleného pobytu. V této souvislosti žalobce namítal, že předmětem řízení byla žádost o vydání zaměstnanecké karty. To, že správní orgán vede jiná pobytová řízení s účastníkem již více než 6 let a dosud tato řízení nebyla ukončena, zejména pro zjevný nezákonný postup správního orgánu a zrušování jeho rozhodnutí, je naprosto alarmující ukázka nekompetentnosti správního orgánu I. stupně vydat kvalitní rozhodnutí ve věci. Správní orgán však nemůže tuto svou neschopnost rozhodnout o jiných žádostech účastníka řízení již od roku 2012, dávat k tíži účastníkovi řízení v jiných správních řízeních.
9. Správní orgán měl provádět výsledky, či jiné dokazování ve zmíněných řízeních, která vedl či vede po dobu 6 let. Žalobce měl za to, že by bylo naprostým znásilněním správního řádu, správního řízení a základních zásad, pokud by správní orgány měly postupovat tak jak uvádí žalovaná. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány mají primárně v rámci dispozitivního řízení zjišťovat skutečný stav věci a splnění podmínek pro vydání povolení,

nikoliv primárně zjišťovat, zda-li jsou zde podmínky pro zamítnutí žádosti. Podle žalobce nelze rovněž nikoho nutit k sebeobviňování a k tomu, aby svou výpověď poskytoval důkazy svědčící v jeho neprospěch. Předmětem řízení byla žádost o vydání zaměstnanecké karty. Správní orgán měl a má již od roku 2012 v rámci příslušných řízení celou řadu možností, jak zjistit, zda a jaký účel účastník řízení plnil ve vztahu k těmto pobytovým oprávněním. Je nepochopitelné a nepřijatelné, aby správní orgán suploval svou nečinnost z těchto správních řízení v nesouvisejícím řízení o vydání zaměstnanecké karty – zcela nového originálního pobytového oprávnění a není možné, aby žalovaná takový nezákonný postup aprobovala.

10. Nad rámec výše uvedeného poté žalobce konstatoval, že i kdyby odmítl vypovídat z jiného důvodu, než pro nebezpečí stíhání pro přestupek, není povinen odpovídat na otázky, které s předmětem řízení nesouvisí. Rovněž se správní orgán nemá při výsledku dotazovat na otázky, pokud odpověď na tyto otázky již zná, resp. má znát, neboť jsou mu známy z jeho úřední činnosti, příp. z veřejně dostupných evidencí, rejstříků a seznamů.
11. S ohledem na shora uvedené bylo řízení o žádosti žalobce v daném případě zcela nezákonně zastaveno. Žalovaná pak přivodila nezákonnost svému rozhodnutí, když nezákonný postup nalézacího správního orgánu aproboval.
12. Závěrem žalobce uvedl, že nezákonnost rozhodnutí žalované plyne už z dikce odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje v mnoha směrech za nepřezkoumatelné, ale především za jasně tendenční. Nezákonnost rozhodnutí, jeho tendenčnost a nepřezkoumatelnost je podle žalobce velmi dobře ilustrována v samotném závěru odůvodnění rozhodnutí, kde je uvedeno: *„Nadto Komise doplňuje, že mohlo působit, že na některé otázky správní orgán I. stupně skutečně má znát odpověď, např. na otázku o jaké pobytové oprávnění účastník řízení v rámci řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty žádá, nicméně s ohledem na skutečnosti známé správnímu orgánu I. stupně z jeho úřední činnosti, kdy v době výsledku bylo se stejným účastníkem řízení vedeno správní řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a správní řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, nebylo možno toto s určitostí tvrdit a postavit na jisto. Správní orgán I. stupně je však v rámci správního řízení povinen této povinnosti s ohledem na § 3 zákona č. 500/2004 Sb. dostát. Námitky účastníka řízení jsou proto nedůvodné.“*
13. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

14. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že žalobce nově tvrdí, že je trestán za to, že se postavil libovůli správního orgánu I. stupně, přičemž stvrdila-li žalovaná postup správního orgánu I. stupně, je její rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná opakuje, že správní orgán I. stupně byl povinen zabývat se pobytovou minulostí žalobce, neboť tato povinnost vyplývá z dikce zákona o pobytu cizinců, jelikož citovaný zákon stanoví jak pozitivní, tak negativní podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Pozitivní podmínky jsou např. náležitosti žádosti, negativní podmínky jsou v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty uvedeny v § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně byl povinen postupovat při posouzení žádosti tak, aby zjistil, zda jsou splněny pozitivní podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, tj. zda byly

doloženy zákonné náležitosti žádosti, a zda tyto odpovídají požadavkům zákona. Současně musel zkoumat, zda nenastala skutečnost, která tvoří negativní podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, tj. překážku pro její vydání. Právě za účelem ověření neexistence negativních podmínek správní orgán I. stupně předvolal žalobce k výsledku. Jelikož žalobce při výsledku odmítl odpovědět na otázky zaměřené na ověření jeho pobytové minulosti a současně nesdělil zákonný důvod pro odmítnutí výpovědi, byl naplněn důvod pro zastavení řízení o jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců.

15. Žalovaná byla toho názoru, že postup správního orgánu I. stupně byl zcela v souladu se zákonem, a proto jeho usnesení o zastavení řízení potvrdila. Neshledala ve svém postupu znaky tendenčnosti, stejně tak se svým postupem nesnažila obhájit usnesení správního orgánu I. stupně v rozporu se základními zásadami správního řízení. Z žalovaného rozhodnutí je zřejmé, že bylo ke každé námitce žalobce přihlédnuto a došlo k jejímu vypořádání. Z žalovaného rozhodnutí jsou pak zřejmé úvahy, jakými se při svých závěrech řídila, když dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně v řízení o žádosti žalobce nepochybil. Žalovaná byla zároveň přesvědčena, že napadené rozhodnutí je interpretací právních předpisů, upravujících pobyt cizinců na území České republiky. V tomto místě odkazovala na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 – 51.
16. Neztotožnila se s tvrzením žalobce, že její argumentace nabývá absurdních a až komických rozměrů, když dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně byl oprávněn se v rámci výsledku žalobce tázat, o jaké pobytové oprávnění v řízení o vydání zaměstnanecké karty žádá. Žalovaná si je vědoma skutečnosti, že by mělo být logické, že žalobce v případě podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty žádá právě o vydání zaměstnanecké karty, nicméně správní orgán I. stupně tuto otázku položil za situace, kdy s žalobcem byla vedena další dvě pobytová řízení za zcela odlišným účelem. Žalovaná byla přesvědčena, že uvedená otázka byla položena v souladu s ustálenou judikaturou, přičemž poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 Azs 13/2018 – 33.
17. Žalovaná uzavřela, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zastavení správního řízení o žádosti žalobce, prvoinstanční rozhodnutí a napadené rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Byla rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.
18. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

19. V podání ze dne 29. 5. 2019 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě a trval na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení

V.

Vyjádření účastníků při jednání

20. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích s výhradou, že žalobce doplnil svou žalobní argumentaci o tvrzenou protiústavnost ustanovení § 169r

odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců.

V.

Posouzení věci soudem

21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

22. Žaloba je nedůvodná.
23. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Námitka nebyla blíže odůvodněna.
24. Námitka je nedůvodná. Předmětem napadeného rozhodnutí je zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. V takovém případě správní orgán řízení zastaví o žádosti žadatele, je-li splněna zákonná podmínka, že v řízení žadatel odmítne vypovídat. Námitka nezjištěného skutkového stavu nemůže obstát, protože v případě zastavení řízení z důvodu odepření výpovědi žadatele se skutkový stav ve správním řízení nezjišťuje. Rozhodné je jen to, zda byla splněna zákonná podmínka pro zastavení řízení, k čemuž v daném případě došlo, neboť žalobce před prvoinstančním orgánem odmítl vypovídat, jak je níže vysvětleno.
25. Druhou žalobní námitkou bylo, že napadené rozhodnutí je právně nesprávné, protože bylo vydáno za použití nesprávného výkladu zákonných ustanovení. Tato námitka byla odůvodněna tím, že:
- žalobce se k výsledku řádně dostavil a neodmítl vypovídat, odpovídal na všechny otázky správního orgánu, které se, byť některé jen okrajově, týkaly předmětného řízení
 - žalobce splňuje všechny zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty
 - provedení výsledku žalobce bylo nejen činěno pozdě, ale především bylo zcela nadbytečné, a na nadbytečnost upozornil právní zástupce žalobce správní orgán ve vyjádření ze dne 31. 8. 2018
 - napadené rozhodnutí je nesprávně odůvodněno domněnkou, že si žalobce výpovědi nemohl způsobit nebezpečí stíhání pro přestupek sobě ani osobě blízké a případným promlčením přestupků
 - správní orgán nezjišťoval důvod odepření výpovědi na některé otázky
 - důvodem odepření odpovědí na některé otázky bylo, že otázky nesouvisely s předmětem řízení a že jiné otázky měl správní orgán znát ze své úřední činnosti či veřejných evidencí – žalobce měl právo odmítnout odpovědět na takové otázky, aniž by se to mělo promítnout do zastavení řízení
 - je vysoce pravděpodobné, že by si žalobce neodepřením výpovědi mohl způsobit nebezpečí stíhání pro přestupek
 - vyžadování odpovědí na otázky je výrazem šikany a libovůle správních orgánů – je nepřípustné, aby žadateli vznikla povinnost odpovídat na otázky nesouvisející

s předmětem řízení, např. na oblíbené jídlo či jeho intimní poměry, a na otázky, pokud správní orgán má znát či zná odpověď na ně

- smyslem otázek bylo zjišťování, zda žalobce plnil účel předchozího povoleného pobytu za účelem studia, když takové otázky by měly místo jen v řízeních o prodloužení či udělení jiných pobytových oprávnění
- správní orgány postupovaly nesprávně, pokud primárně zjišťovaly, zda nejsou podmínky pro zamítnutí žádosti.

26. I tato žalobní námitka byla nedůvodná.

27. Podle § 42g zákona o pobytu cizinců platí, že zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Podle § 46 odst. 6 ve spojení s § 46 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá mj., pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Podle § 169j odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení. Na výslech účastníka řízení se použijí obdobně ustanovení správního řádu o důkazu svědeckou výpovědí, není-li dále stanoveno jinak. Výslech lze provést také při podání žádosti. Podle § 2 odst. 1 a 2 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Podle § 3 spr. řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny zakotvují jeden ze základních principů právního státu, a sice že veřejnou moc lze uplatňovat v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Předmětná ustanovení tedy vylučují libovůli při uplatňování prostředků a nástrojů veřejné moci. K porušení tohoto principu dochází, je-li veřejná moc uplatňována v rozporu se zákonem, případně pokud pro její uplatňování chybí dostatečný zákonný podklad (srov. nález Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 14/96, ze dne 5. 11. 1996). Rozhodování správních orgánů nemůže podléhat libovůli. Libovůle při rozhodovací činnosti správních orgánů by totiž zjevně odporovala charakteru státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené.

28. Výše popsaná právní východiska lze shrnout tak, že v souladu s § 46 odst. 6 ve spojení s § 46 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců je povinno ministerstvo v řízení o vydání zaměstnanecké karty zkoumat mj., zda žadatel plnil v době platnosti předchozího pobytového oprávnění účel, pro který mu bylo oprávnění uděleno. Pokud se zjistí, že účel žadatel neplnil a žadatel by neprokázal, že se tak nestalo ze závažných důvodů po přechodnou dobu, ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá. Podle § 169j odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo v rámci zkoumání plnění účelu předchozího pobytového oprávnění může žadatele vyslechnout. Pokud žadatel na otázky ministerstva směřující k objasnění toho, zda žadatel plnil v době platnosti předchozího pobytového oprávnění účel, pro který mu bylo oprávnění uděleno, odmítne odpovědět (z jakéhokoli

důvodu, ať již z důvodu zákonem předvídaného či z důvodu zákonem neaprobovaného, neboť § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců za relevantní nepovažuje důvod odepření výpovědi), musí být řízení o žádosti žadatele zastaveno. Rozhodující tedy je, zda žadatel odepřel odpovědět na nějakou otázku směřující k objasnění toho, zda žadatel plnil v době platnosti předchozího pobytového oprávnění účel, pro který mu bylo oprávnění uděleno. Pokud se tak stane, musí být řízení zastaveno.

29. Soud tedy posuzoval, zda a na jaké otázky (bez přihlédnutí k motivaci žalobce) žalobce odmítl odpovědět.
30. Ze správního spisu bylo zjištěno, že prvostupňový orgán předvolal žalobce k výsledku na den 17. 9. 2018 a výslech žalobce tohoto dne proběhl. Žalobce při výslechu odepřel odpověď na následující otázky: Kdy žalobce do ČR přicestoval, co v rámci svého pobytu na území ČR vykonával, zda přicestoval poprvé do ČR za účelem studia v roce 2011 a do kdy a co na území studoval, zda podal i jinou pobytovou žádost, v čem podnikal od roku 2013, zda chce žalobce na území podnikat, jak dlouho podniká, kde se věnuje „dělání nehtů“, co zahrnuje žalobcova podnikatelská činnost, zda má pronajatý stůl, kolik od roku 2015 podnikáním vydělal, zda vystavuje faktury a kolik jich od roku 2015 vystavil, zda má spolupodnikající osobu, zda má provozovnu v Horní Folmavě, zda na podnikatelskou činnost absolvoval nějaký kurz, zda studuje, příp. kdy a proč studium ukončil, odkud zná majitele firmy, kde chce vykonávat práci, o jaký účel pobytu má žalobce zájem, zda hodlá podnikat a pracovat současně, kolik průměrně vydělá jako podnikatel, zda je v kontaktu s rodinou ve Vietnamu a zda vlastní nějaký majetek v ČR.
31. Soud je toho názoru, že nejméně otázky týkající se činností žalobce na území ČR, období a předmětu studia žalobce a dále doby, místa a předmětu podnikání žalobce, byly legitimně položenými dotazy směřujícími k objasnění toho, zda žalobce plnil v době platnosti předchozího pobytového oprávnění účel, pro který mu bylo oprávnění uděleno, tj. studium (žalobce v době podání žádosti pobýval na základě tzv. fikce pobytu za účelem studia, přičemž správní orgány dosud nerozhodly o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia ze dne 12. 1. 2012 a žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání ze dne 7. 11. 2013). Při výslechu žalobce odpovědi na položené otázky odmítl s odůvodněním, že jde o dotazy irelevantní nebo nadbytečné a že dotazované skutečnosti byly správnímu orgánu známy z jeho vlastní činnosti. Soud se nedomnívá, že by při pokládání těchto otázek správní orgán vybočil z mezí své pravomoci nebo že by v tomto postupu správního orgánu spočívala jeho libovůle, protože správní orgán jen plnil povinnosti uložené mu zákonem.
32. Pokud jde o jednotlivé námitky žalobce, uvádí k nim soud následující.
33. Námitka, že odpověděl na všechny otázky správního orgánu, které se týkaly předmětného řízení, a že správní orgány postupovaly nesprávně, pokud primárně zjišťovaly, zda nejsou podmínky pro zamítnutí žádosti, je vyvrácena tím, že výše je popsáno podrobně, na které konkrétní relevantní dotazy správního orgánu žalobce neodpověděl.
34. Námitka, že žalobce splňuje všechny zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a že smyslem otázek bylo zjišťování, zda žalobce plnil účel předchozího povoleného pobytu za účelem studia, když takové otázky by měly místo jen v řízeních o prodloužení či udělení jiných pobytových oprávnění, není důvodná, protože správní orgán má, jak je výše uvedeno, z úřední povinnosti zkoumat, zda není důvod pro neudělení zaměstnanecké karty stanovený zákonem.

35. Námitka, že provedení výsledku žalobce bylo činěno pozdě, není důvodná, protože výslech byl proveden před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, když v tomto soudním řízení nelze řešit, zda byl správní orgán před provedením výsledku nečinný. Námitka nadbytečnosti výsledku též není důvodná, neboť rozsah dokazování stanovil správní orgán správně v mezích skutečností, které jsou potřebné pro rozhodnutí.
36. Námitka, že napadené rozhodnutí je nesprávně odůvodněno domněnkou, že si žalobce výpovědi nemohl způsobit nebezpečí stíhání pro přestupek sobě ani osobě blízké a případným promlčením přestupků, a že správní orgán nezjišťoval důvod odepření výpovědi na některé otázky a že je vysoce pravděpodobné, že by si žalobce neodepřením výpovědi mohl způsobit nebezpečí stíhání pro přestupek, není důvodná: Jak je výše vyloženo, je právně irrelevantní, zda a jaký důvod pro odepření výpovědi žalobce měl, mohl mít či jaký uváděl nebo neuváděl. Správní orgán tento důvod zjišťovat nemusel, ale na zákonnost rozhodnutí nemá vliv, že tak případně (nadbytečně) činil, protože pro zastavení řízení to nehrálo roli.
37. Pokud žalobce konečně namítal, že správní orgán postupoval nesprávně, pokud se dotazoval na otázky nesouvisející s předmětem řízení nebo na skutečnosti, jež měl správní orgán znát ze své úřední činnosti či veřejných evidencí, ani tato námitka není důvodná, protože, jak je uvedeno výše, žalobce odmítl odpovědět na otázky, které do namítané kategorie rozhodně nespádaly. Argumentace žalobce tím, že takové otázky jsou výrazem šikany a libovůle správních orgánů, nemusí být v zásadě obecně nepřiléhavá, ale v daném případě k tomu nedošlo – dotazy správního orgánu se týkaly rozhodné skutečnosti (plnění účelu povoleného pobytu) a nelze je posoudit tak, že by odpovědi na ně měl správní orgán znát z úřední činnosti nebo z veřejné evidence – žalobce ostatně ani neuvádí konkrétně, o jaké skutečnosti, jakou úřední činnost a jaké veřejné evidence by mělo jít.
38. Třetí žalobní námitkou bylo, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Námitka byla odůvodněna tím, že nejde o nestranné zhodnocení odvolání, nýbrž o zřejmou tendenční obhajobu nezákonného rozhodnutí a postupu prvoinstančního orgánu.
39. I tato žalobní námitka je nedůvodná.
40. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, protože je z něj zcela zřejmé, jakým způsobem postupoval odvolací správní orgán při posuzování odvolání žalobce, jak rozhodné skutečnosti posoudil, jak zhodnotil všechny námitky žalobce, to vše srozumitelně a úplně. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci odvolací orgán veden, k jakému závěru na jejich základě dospěl a jak se vypořádal s argumentací žalobce. Námitka žalobce, že v případě napadeného rozhodnutí nejde o nestranné zhodnocení odvolání, nýbrž o zřejmou tendenční obhajobu nezákonného rozhodnutí a postupu prvoinstančního orgánu, je evidentně ovlivněno postojem žalobce, který se zastavením řízení nesouhlasí. Skutečnost, že správní orgány obou stupňů dospěly ke shodnému (a správnému) závěru, že je na místě řízení o žádosti žalobce zastavit, který je žalobci nelibý, však není důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ani jeho nezákonnosti.
41. Pokud jde námitku vznesenou poprvé při jednání soudu, že ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců je protiústavní, pak se touto námitkou vzhledem k právnímu charakteru námitky a § 75 odst. 2 s. ř. s. soud zabýval a má ji za nedůvodnou. Žalobce neuvedl, proč má být uvedené zákonné ustanovení protiústavní, ani do jakého konkrétního ústavně zaručeného práva žalobce ustanovení zasáhlo. Se stejnou mírou

obecnosti tedy tuto námitku žalobce soud vypořádává tak, že předmětné ustanovení za protiústavní nepovažuje. Projednával-li správní orgán žádost žadatele a žadatel odmítne vypovídat na dotazy správního orgánu, jež nejsou projevem libovůle správního orgánu (jsou tedy relevantní), pak soud nepovažuje zastavení řízení o žádosti žadatele za nepřiměřený následek takového jednání žadatele, který odepřel potřebnou součinnost. Zákonnou úpravu považuje soud za logickou a spravedlivou a žádné prvky protiústavnosti v ní nespatřuje.

42. Soud shrnuje, že správní orgán postupoval zcela správně, zastavil-li správní řízení. Žalobu tudíž soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

43. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu